

Η ΧΑΡΙ ΤΟΥ ΜΩΑΜΕΘ

Ἐς τοὺς ἱεροὺς πολέμους ὅποιος τυχὸν πεθαίνει
ἀπὸ Γκιαοῦρ τουφέκι, ἀπὸ Γκιαοῦρ σπαθί,
εὐθύς ἔς τὸν ἀνθισμένο παράδεισο πηγαίνει
χωρὶς ἀπ' τὸ Μωάμεθ καθόλου νὰ κριθῆ.

• Καὶ μέσ' ἔς τὴν ἴδια ὥρα ποῦ φθάνει ἔς τ' ἅγιο σπιτί
τὸν ἐρωτᾷ ὁ Μωάμεθ, τί χάρι ἐπιθυμεῖ;
κι' ὅσο μεγάλη χάρι ζήτησῃ ἀπ' τὸν προφήτη
θά τοῦ δοθῆ ἀμέσως γιὰ θεία πληρωμῆ.

Ἔτσ' εἶπεν ὁ Μωάμεθ, αὐτὸς ποῦ δόξα νᾶχη !
Ἔτσ' εἶπεν ὁ Μωάμεθ καὶ τρέχουν οἱ πιστοὶ
καὶ μὲ κλειστὰ τὰ μάτια πέφτουν τυφλοὶ ἔς τὴ μάχη
κ' οἱ σκοτωμένοι παίρνουν μιὰ χάρι χωριστή.

Σκοτώθηκε ἔς τὴ μάχη ἀγένειο παλληκάρι
ἔς τὸ χέρι του κρατῶντας τὸ φονικὸ σπαθί·
τὸν εἶδεν ὁ Μωάμεθ καὶ τὸν ρωτᾷ : τί χάρι,
τί χάρι τώρα θέλεις σὲ σένα νὰ δοθῆ.

—Καμμιά! ἀπαντάει ἐκεῖνος — Καμμιά; ὁ προφήτης λέει,
δὲν θέλεις τίποτ' ἄλλο, εἰς' εὐτυχῆς πολὺ;
Κι' ὁ σκοτωμένος τρέμει, ἀναστενάζει, κλαίει
καὶ σκύβει τὸ κεφάλι καὶ τέτοια τοῦ μιλεῖ :

«Ἡ φλογερὴ ψυχὴ μου χάρι καμμιά δὲν θέλει
εἰδῶ 'ς τοῦ παραδείσου τὸν ἔρημο χαμὸ·
Χανούμισαις δροσάταις, οὐρί, λουλούδια, ἀγγέλοι,
δὲν με ξιππάζουν διόλου καὶ δὲν τὰ πιθυμῶ.

«Κάτω 'ς τὴ γῆ ὅταν ἦμουν μιὰν ὡμορφὴν ἀγαποῦσα
γλυκειὰ σὰν ἐρωμένη, καλὴ σὰν ἀδελφὴ·
αὐτὴ ἦτανε τὸ φῶς μου μόνο γι' αὐτὴν ἐξοῦσα,
μόνο 'ς αὐτὴν πετοῦσαν οἱ πόθοι μου οἱ κρυφοί.

«Κ' ἐκείνη μ' ἀγαποῦσε καὶ μ' ἀγαπάει ἀκόμα
Πιστὴ 'ς τὸ χωρισμὸ μου, ποῦ χήρα τὴν θαρρεῖς·
'ς τὸν τάφον μου πηγαίνει καὶ κάθεται 'ς τὸ χῶμα
καὶ δέρονεται καὶ κλαίει καὶ κλαίει ὀλημερίς.

«Τώρα ἂν μ' ἀξίζει χάρι, μιὰ χάρι σοῦ γυρεύω
μόνον μιὰ χάρι κάνε σ' ἐμέ τὸν ταπεινό :
Ἄχ ! μιὰ στιγμὴ μονάχα 'ς τὸν κόσμον νὰ καταίβω
νὰ τὴν ἰδῶ . . . καὶ πάλι νάρθῶ 'ς τὸν οὐρανό.

«Ναί, μόνο αὐτὴ τὴ χάρι γυρεύω ἀπὸ τὰ σένα,
προφήτη μου Μωάμεθ, τοῦ κόσμου νικητὴ ! . . . »
Κ' ἐκεῖνος τὸν κυττάζει μὲ φρύδια σουφρωμένα
καὶ τ' ἀπαντᾷ : « ὁ νοῦς σου παράλογα ζητεῖ.

« Ἄν θέλῃς νὰ καταίβῃς 'ς τὸν — κόσμο σὺλλογίσου —
πρὸ τοῦ γυρίσῃς πάλι κοντὰ μου, ἀπαιτῶ
'ς τὴν κόλασι νὰ μείνῃς νὰ πλύνῃς τὴν ψυχὴ σου,
μέσ' 'ς τὴ φωτιὰ τοῦ Ἄδου γιὰ χρόνους ἑκατό.»

Τὸν πιάνει ἀπ' τὸ χέρι, 'ς τὰ μάτια τὸν κυττάζει·
— Τὸ δέχεσθαι ; τοῦ λέει — Τὸ δέχομαι, ἀπαντᾷ·
Κι' ἀμέσως ὁ προφήτης 'ς τὴ γῆ τὸν καταιδάξει
καὶ τὸν πηγαίνει πάλι 'ς τὴ φίλην του κοντά.

•••

Ποιὸς ἀναψε τὰ φῶτα καὶ λάμπει τὸ καφάσι :
Ποιὸς τραγουδεῖ 'ς τὸ σπῖτι ἐκείνης π' ἀγαπᾷ ;
τρέχει, πηδᾷ τὴ σκάλα καὶ λαχταρᾷ νὰ φθάσῃ
καὶ σπαρταρᾷ ἡ καρδιά του καὶ σὺν σφυρὶ κτυπᾷ.

Σπρώχνει μὲ βία κι' ἀνοίγει τὴν κλειδωμένη θύρα
καὶ μακρὰ πετιέται σπασμένο τὸ κλειδί . . .
'Αλλοίμονο τοῦ μαύρου τί τοῦγραφεν ἡ μοῖρα,
τί τοῦγραφε νὰ πάθῃ, τί τοῦγραφε νὰ 'δῆ !

'Εκείνη π' ἀγαποῦσε μὲ πόθο τόσα χρόνια
ἢ ἀπιστη εἶχε γύρει 'ς ἄλλου θερμὴ ἀγκαλιά·
ὠρκίζονταν ἀγάπη παντοτεινὴ κ' αἰώνια
κ' ἐλνσομονοῦσ' ἐκείνον 'ς τοῦ ἄλλου τὰ φιλιὰ.

Βουβός, μαρμαρωμένος γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπομένει !
Ξανακυττάζει πάλι μὲ θολερὴ ματιὰ,
κλείνει μὲ βία τὴ θύρα καὶ φεύγει, καὶ πηγαίνει
νὰ πλύνῃ τὴ ψυχὴ του 'ς τοῦ "Ἄδῃ τὴ φωτιά.

—Σύρε, τοῦπ' ὁ προφήτης, 'ς τὴ γῆ τοῦ παραδείσου,
ἄλλη ποιὴ ἀπὸ σένα δὲν θέλω, δὲν ζητῶ·
αὐτὸ ποῦδες 'ς τὸν κόσμο ξεπλένει τὴν ψυχὴ σου,
'ς τὴν κόλασι δὲν ἔχω χειρότερο ἀπ' αὐτό.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

